

HEGETLEN PIROS SEBEKKEL

A nappalok mind süketebbek
S óráik közt, mint idegen városban
Hontalan lebzselő kószálok.
Am éjjel eljönnek hozzám legjobbjaim,
Öreg fájdalmak, elvészett vágyak, cudarul csúfolt,
Meg sose holt holtak, [vert remények,
Már csak lassan, de még egyre sokasodó halk,
Kitudott, érdeemes társaság.
Csupa ismerős. Legtitkosabb gyökerük íze számban,
Hogy volna másképp! szívemből nőttek
S benne is temetődtek
S a sírban, csak a sírban nincs felejtés.
Kisértetnek mért mondják a halottat?
Kisért az élet s csak az élet kísért
Felejtéssel.
A láрма s bárgyú feledés vértelen árnya fölött
Nem feledő feledettek, sose holt holtjaim
Szép, hegetlen piros sebekkel örök virágzón
Ősi kert susogó cédrusai ők állnak.

JÓ SZOMORÚ ÓRÁK

Ezek is szépek, a szomorú órák,
Lassan csobbanó fáradt folyókák
Verdesik a bágyadt szürkélő partot.

Ha most kést rántna valaki ránk
Hűvös mosollyal rebbennénk rá:
Furcsa egy földi! ez még tán hiszi,
Hogy meghalni fáj.

Szállt a szél, s mint madárnak
Kalitkája, szűk volt neki a tér,
Csapkodott s most elül beteg-unottan.

Jól van. Jók ezek a szomorú órák,
Felfájdul tőlük,
Kis alkúkon s járt utakon túlra nyílik
Szomjas szemünk,
S mint szüléje madárfiókát
Csodás csőrével etet-itat
Vágyódót vággyal a vágy.

1935

HÓNAPOS SZOBÁK

Reménynek szárnyát lelkem elvesztette,
 De megtanult térdelni. Lelkem térdenáll
 E hóhérzajban, hogy megjött az este
 S a csend feltámad. Gyógyszer, hús ezüstkanál
 Lázás szájban neved magában már te szép,

Te, ó te! Négy fal, bent ágy, ócska asztal,
 Papír, papír, könyv. Fönt kis villanykörte ég.
 E hónapos szobánkba bús malasztal
 Húsz vándor év száz hónapos szobája lép
 S mindenben, hol mindütt! mint most, velem te jó,

Te, ó te! Sátoros vert élet holdja,
 Vallásom, vétkem, üdvöm! Bőség, életkút!
 Lehelleted száztorkú szomjám oltja
 S két kis melled két nászra hívó édes hug,
 Szűz fészkem, száz szerelmem, száz nő vagy te Egy,
 Te, ó te! Itt s húsz év óta mellettem.
 Hallod, csend van. Az én lelkem most megy, bolyong
 Őserdőmben, benned. S fejem kezédben.
 Életem csak véres csúfolt mihaszna rongy
 S imádom, mert tiéd s mert nincs másod, te dús.

Drvar, 1940

ÚJRA EGY NAPNYI ÉLET...

Újra egy napnyi élet útra kelt
Mögém múltott, omlott sötétbe
S mint friss halott körül a csend
Döbrentő fák közt óriást lépve
A kemény este szemembe vert
S elhült lelkem sírva kérdi;
Újra egy napnyi élet útra kelt?

Borzongok, bőröm a halált érzi.
Bennem a csüggedt élet hátra néz
S mit nem értett, most se érti.
Fák közt a csend már sűrű, mint a méz.
Fent fényét ős-csillag vérzi
S néma a vágy, nem moccan a zár.
Borzongok, bőröm a halált érzi
S mi valaha fájt, örökre fájt.

Zbjeg, 1944 április

TUDOD MILYEN...

Tudod milyen ha régi lelked fájt?
Fázol s kavargó őszi nyirkos ködben
Csikordul, hallod, messze öreg zár.
Számolod éveid, maholnap ötven.
Mint a vak, ki tétován botorkál
S nem lel utat — nincs út, mely te utad.
Ó végtelen, hol akár börtönben
A láb mozoghat s nem jut ki, tovább.
Az élet mind egy sóhaj el nem röpöppen,
De mint bilincs, egyre mélyebbre vág,
Húsba. S nem oltják szomjad száz kutak
S hasztalan, hogy vártál szép csodára:
Csak remények halnak, nem hal a vágy.
Halsz, temetsz egyre: ez élet ára
S nem tud meghalni halottad egy se:
Látogatja embert száz régi lelke.
Tudod milyen, ha régi lelked fájt?

Lestyé, 1944 december 19

BOLDOGSÁG SZENT JOGÁTÓL...

*Boldogság szent jogától senki el ne üthet,
Boldog, én is, majd leszek boldog én is, s miért ne lennék,
Mikor e dús földön halál is csak virulni tanít
S éltető nap, csillagok szép szeme beszélnek rá az élet:
Szívd be mélyen az örömitalú levegőt, áldj, építs, szeress.*

*Boldog én is, majd leszek én is boldog, s miért ne lennék?
Csak ép egy szál, semmi, csak egy szál angyalka
Kell, angyalok ama seregéből, mely még emlékszem, csak úgy
nyüzsgött*

*Ifjú útjaim mentén. Csak egy szál a seregből, egy szál,
Hogy elhessentse nevető szárnyal lehetetlen, elfajzott sötétem
Es mint záporban mosdott akácfa derül ősi zöldben,
Derülve lássam engem s hogy asztalomnál ülnek, de mind
Kiknek ott a helye: így két testvérem meg báránynka húgom,
Kikre ráfognak, hogy már nincsenek, mert holtak.
Lehetetlen, elfajzott sötétem oszolj! S im itt van apám is
Ki ha próbált szigorú lenni, egy szómra velem nevetett magán
Szelíden, s anyám heves, fekete szeme süt rám sűrű, ősz
Szemöldök, alól. Itt vannak ők, kiket mételyezett képzeletem
Örökké úgy lát: fegyveres, durva legények előttük
S ők a szelídek félájultan szorongva szennyes, csúfolt vagonban,
Fehér hajuknál fehérebb arccal, halálíg értetlen riadtan —*

*Zápor im elmúlt, friss zöldben derül. biztat az élet!
Én, a mindig rendetlen, csak keveset, nem várok semmi többet,
Épp csak a rendet. Azt, mi ígértetett, úgy mint tanítottatott.
Boldogság szent jogától senki el nem üthet,
Boldog, én is, majd leszek én is boldog, s miért ne lennék?
Majd leszek én is, csak épp szép karéjban lássam is, fogjam, mi
bennem kerekül,*

*Kiknek szívemben mindigre terítve, helyük hiába ne várjon,
Legyen, ami van. Miért csak szívemben ülnek halottak, élők együtt?
Hol késtek elpártolt barátok? Helyetek hűn vár vissza
S ti mind, kiket szeretek, ha azt hitték, szűk nekik a hely együtt,
Most látjátok, tágas, nagy asztal, mindenki helye helyén
S feneketlen a hordó, akár a magas ég nevető kékje —
Szerény vagyok én, csak az kell, ami van, ami lehet.
Csak az kell, hogy tünj, vessz már káprázat, haragtajtékos lehetetlen.*